

Formanden: Under Forhandlingen af denne Sag vil jeg ikke anse det for urigtigt, om man ogsaa omtaler den næste Sag paa Dagsordenen, da den er af et beslægtet Indhold.

Trier: At der stadig er Lønnings-spørgsmaal i Luften, er selvfølgelig. Det store Samfundsmaskineri gaar ikke støt, uden at der paa det Punkt stadig gøres det fornødne; den Udvikling, der i øvrigt finder Sted, vil bestandig ogsaa drage Virkninger efter sig paa dette Omraade. De Lovforslag, som i dette Øjeblik ere Genstand for Forhandling, høre jo ikke til de store og omfattende, men snarest til dem, som komme til at gaa deres jævne Gang uden at vække nogen større Bevægelse. Der vil da neppe være Anledning til at dvæle længe ved dem. Er der Enkeltheder at forhandle om, vil en saadan Forhandling bedst kunne finde Sted i et Udvalg, hvis Sagen bliver henvist til et saadant. De to Lovforslag gaa dels ud paa at samle, hvad der tidligere har været fastsat i forskellige Love, dels ogsaa paa at skabe ensartede Forhold, hvor der tidligere har været en mere uensartet Ordning, Saaledes at samle under ensartede Synspunkter, hvad der hører en bestemt Sag til, vil jo altid hjælpe til det ønskelige Overblik over Forholdene. Imidlertid er der dels i selve Lovforslagene, dels i Bemærkningerne dertil enkelte principielle Spørgsmaal, som opfordre til nogle Udtalelser. Jeg skal nævne et Par saadanne Spørgsmaal.

For Blindeinstituttets Vedkommende ville fremtidig, hvis Lovforslaget vedtages, Musiklærerne være stillede paa samme Maade som andre Lærere, og der henvises i den Anledning til den særlige Betydning, Musikken har for de blinde. Men dette fremkalder uvilkaarligt det Spørgsmaal, om det ikke er rigtigt at stille alle Lærere ens, det vil sige: idet man betragter deres Virksomhed som Lærere ud fra samme Synspunkter og Forudsætninger, saa ogsaa at gøre dette ved Fastsættelsen af deres Lønninger. Det er imidlertid her i Forslagene endnu ikke Tilfældet med Gymnastiklærere, Tegnere, Haandværkslærere. Uvilkaarlig spørger man: hvis de virkelig ere Lærere, hvis de have en Betydning for deres Elevers Udvikling, der staa Side om Side med de andre Læreres, hvorfor saa ikke ogsaa fastsætte samme Grundlag for deres Lønning? Det er i alt Fald en Betragtning, som for andet Skolevæsens Vedkommende

har været fremme her i Tinget og er lagt til Grund for den trufne Afgørelse.

Dernæst rejses Spørgsmaalet om, hvorvidt Døvtummelærere helst skulde stilles lige med københavnske Kommune lærere eller med Seminarilærere. Der peges paa, at det sidste er Tilfældet f. Eks. i Slesvig og i det hele taget Tyskland over er under Overvejelse. Ogsaa for mig stiller det sig saaledes, at det i sig selv vilde være det naturligste ikke uden videre at stille Lærerne for de abnorme Børn Side om Side med Lærerne for de normale, men at forstaa det Tillæg i Arbejde, det medfører at have med abnorme Børn at gøre, og det naturlige i derfor ogsaa at se paa Lønnen for det Arbejde, der gøres, ud fra et noget videre Synspunkt. Jeg vilde da være tilbøjelig til at mene, at det snarere maatte være Seminarilærerne end de almindelige Børnelærere, hvis Lønningsforhold maatte være Udgangspunktet for Lønningen af Lærere for abnorme Elever.

Saa er der endelig et tredje Spørgsmaal, som stadig kommer frem, fordi det endnu ikke er afgjort i den formentlig naturlige Retning, og som det derfor er naturligt at pege paa, hver Gang der er Lejlighed dertil. Det er Spørgsmaalet om Læreres og Lærerinders Lønning i dennes gensidige Forhold. Naar Lærerne foreslaas lønede med en Begyndelsesløn af 1,200 Kr. og en Slutningsløn af 2,700 Kr. og Lærerinderne med henholdsvis 1,000 Kr. og 2,000 Kr., saa kunde man være fristet til at spørge, om det da ikke er det samme Arbejde, som i det væsentlige forlanges af begge Parter. Hvis Arbejdet ikke er det samme, er en Forskel i Løn naturlig, men hvis Arbejdet i Virkeligheden er det samme, hvad enten det er det ene eller det andet Køn, som udfører det, melder med en vis Nødvendighed det Spørgsmaal sig: Er det da ikke paa Arbejdet, Lønnen skal bygges? Stigningen i Lønnen er for Lærerindernes Vedkommende efter Forslagene 200 Kr., for Lærernes 300 Kr. hvert 4de Aar. Ogsaa Stigningen er altsaa forskellig. Muligt kan der ikke ved denne Lejlighed naas noget paa dette Omraade, men jeg anser det dog for rigtigt at gøre opmærksom paa, at Udviklingen maa føre til en Lønning efter Arbejdets Beskaffenhed, og hvis man erkender i fuldt saa høj Grad at kunne være tjent med Lærerinders Arbejde som med Læreres, maa denne Erkendelse ogsaa lægge sig for Dagen i Lønnen. Saadanne principielle Hensyn